

lem for Alvor vil kritisere, at dette vigtige Forhold undersøges.

Rørdam: Jeg vil begynde med at gøre et Par almindelige Bemærkninger. Naar man i mange Aar har været Medlem af Tinget, lærer man, at man altid staar sig ved kun at tage Ordet i Sager, som man har Forstand paa og kender til, og jeg bestræber mig derfor efter Evne for her i Tinget kun at tale om Ting, jeg virkelig kender til. Naar jeg fremsætter Tal og den Slags Ting, bestræber jeg mig for, at de skal være saa rigtige og paa-lidelige, som det er muligt at fremskaffe dem. Og det er meget uheldigt, hvis Medlemmer af dette Ting fremsætter urigtige Udtalelser om fraværende Personer. Det geraader hverken vedkommende Medlem eller Tinget til Ære.

Jeg skal tillade mig at begynde med at fremsætte nogle Bemærkninger til det ærede Medlem fra Roskilde (Henrik Nielsen). Det forekommer mig, at de Udtalelser, det ærede Medlem fremsatte, hverken var flatterende for ham som Menneske, havde jeg nær sagt, eller som Socialdemokrat. Det ærede Medlem mente, at de Udtalelser, jeg havde fremsat om Livsforsikringssagen, var dikteret af den tidligere Direktør for „Tryk“. Jeg skal til det ærede Medlem sige, at jeg lader mig ikke paa nogen Maade diktere, hvad jeg vil sige her i Rigsdagen. Jeg har mange Gange før end under denne Finanslov-behandling slaadet til Lyd for, at Staten skulde overtage Livsforsikringsvirksomheden, det er en gammel Tanke hos mig, og derfor er det en Paastand, jeg egentlig ikke behøver at svare paa, naar det ærede Medlem sagde, at Direktør Olesen havde indgivet mig disse Udtalelser, fordi Direktør Olesen, da han ikke længere var Direktør, vilde gøre alt muligt for at skade og drille de andre Livsforsikringsselskaber. Jeg kan i øvrigt henvise til, at den højtærede Minister mindede om, at jeg tidligere varmt havde anbefalet, at Staten skulde overtage Livsforsikringsvæsenet. Dernæst sagde det ærede Medlem fra Roskilde, at der var ingen Grund for mig til at omtale det Forhold, at Formanden for Livsforsikringsraadet tidligere havde været Direktør i et andet stort Livsforsikringsselskab og oppebar Pension fra dette, idet jeg selv havde sagt om denne Mand, at han var en Videnskabsmand og fuldt ud hæderlig Mand, som bestræbte sig for at udføre sin Gerning godt, og naar det var Tilfældet, var der ikke Grund til at omtale Forholdet.

Det er en højst besynderlig Betragtning af en Socialdemokrat. Selve det Forhold, at den Mand, som staar i Spidsen for Livsforsikringsraadet, tages fra et af de største Livsforsikringsselskaber og nyder Pension fra dette, er et Forhold, som jeg ikke finder rigtigt. Jeg udtalte om denne Mand, at jeg ikke havde noget at udsætte paa ham i nogen som helst Henseende og heller ikke ønskede at skade ham i økonomisk Henseende, hvorfor jeg mente, at Staten burde afvikle Forholdet med Hensyn til hans Pension. Men selve Forholdet er i og for sig lige galt, og jeg synes, at det er højst mærkeligt, at en Socialdemokrat finder, at der ingen Grund er til at omtale noget saadant.

Der var en anden Ting i det ærede Medlems Foredrag, som jeg synes var meget lidet flatterende for ham. Det er blevet sagt mig, at saa længe det ærede Medlem sad sammen med Direktør Olesen i Livsforsikringsanstalten „Tryk“, var der ingen, der var ivrigere til at rose, jeg kan næsten sige skamrose. Direktør Olesen end det ærede Medlem fra Roskilde, noget, jeg i øvrigt senere til Dels skal dokumentere. Jeg finder derfor ikke, det er rigtig sømmeligt, havde jeg nær sagt, naar det ærede Medlem nu efter Evne sparker til den faldne Løve. Man har i det danske Sprog et Ord, som betegner den Slags Spark, men jeg skal ikke udtale det her for ikke at komme i Strid med den ærede Formand.

Jeg skal til de ærede Medlemmer, som har taget Ordet mod mig, sige, at saavel det ærede Medlem fra Ruds-Vedby (Svendsen), det ærede Medlem fra Roskilde (Henrik Nielsen) samt det ærede Medlem fra Nykøbing F. (Valdemar Olsen) er Mænd, til hvem jeg staar, kan jeg sige, i godt Forhold, og med hvem jeg ikke ønsker at komme i nogen Art af personlig Strid. Hvis mine Udtalelser mod dem muligvis skulde blive lidt skarpe, er det derfor ikke de Herrers Personer, men Sagen, det drejer sig om. I et tidligere Foredrag her i Tinget slog jeg til Lyd for, at Staten skulde overtage og drive al Livsforsikringsvirksomhed her i Landet, og jeg paaviste, at hvis den Forsikring, der var tegnet her i Landet, var tegnet i Statsanstalten, vilde Befolkningen spare 4—5 Millioner Kroner. Jeg paaviste, hvor meget større Afgangen var i de private Selskaber end i Statsanstalten, hvor mange Penge der herved gik tabt for Befolkningen, og ligeledes, hvor meget dyrere Administrationsomkostningerne var i de private Forsikringsselskaber end i Statsanstalten. De Tal, jeg her fremførte,